

РЕШЕНИЕ

№ 224

гр. София, 07.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД, 1-ВО НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, в публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Красимир Шекерджиев

Членове: Елена Каракашева
Виолета Магдалинчева

при участието на секретаря Елеонора Тр. Михайлова
в присъствието на прокурора З. К.
като разгледа докладваното от Виолета Магдалинчева Касационно
наказателно дело от общ характер № 20268002200151 по описа за 2026
година

Производството е по чл. 346, т. 1 от НПК.

Образувано е по касационни жалби на адвокат Н. А. и на адвокат Б. Б. -
упълномощени защитници на подсъдимия Н. Г. К., против решение №
160/04.11.2025 г., постановено по в.н.о.х.д. № 229/2025 г. по описа на
Апелативен съд – Пловдив.

В жалбата на адв. А. се поддържат касационните основания по чл. 348,
ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК. Същественото процесуално нарушение се аргументира с
твърдение за неправилен и едностранчив доказателствен анализ, изразяващ се
в процесуално несъстоятелен отказ да бъдат кредитирани обясненията на
подсъдимия, подкрепени от съставения на негово име акт за установяване на
административно нарушение. Направено е възражение за допуснат порок в
обвинителния акт, доколкото в него като място на извършване на деянието е
посочен гр. Сопот, при положение че според събраните доказателства
полицейската проверка и твърдяното предаване на подкупа са осъществени на
пътния възел между с. Анево и гр. Сопот. Поддържа се, че при това
несъответствие и при липса на изменение на обвинението по реда на чл. 287
НПК е следвало да бъде постановена оправдателна присъда. Според защитата
материалният закон е нарушен, тъй като неправилни са изводите на съда
относно субективната съставомерност на деянието. Твърди се, че такава
отсъства, тъй като инкриминираната банкнота от 50 лева е изпаднала

случайно от документите на подсъдимия, а не е била предоставена от него като наследващ се дар. Искането към касационната инстанция е за отмяна на въззивното решение и за постановяване на ново, с което подсъдимият да бъде оправдан.

В жалбата на адв. Б. също се релевират касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК. Защитникът възпроизвежда част от доводите, изложени в жалбата на адв. А., като наред с това развива и самостоятелни оплаквания. Поддържа, че въззивният съд е постановил решението си при липса на мотиви, тъй като е възприел фактическите и правни изводи на първата инстанция, без да извърши самостоятелен анализ на доказателствата и без да изложи собствени съображения по релевантните защитни възражения. Твърди, че вътрешното убеждение на съда не е формирано въз основа на пълно, всестранно и обективно изследване на всички доказателствени източници. Според защитата неоснователно са били подценени обясненията на подсъдимия, противоречията в показанията на полицейските служители Л. и С., доказателственото значение на акта за установяване на административно нарушение, както и заключението на назначената техническа експертиза, която потвърждавала версията на подсъдимия. Акцентира върху обстоятелството, че нарушението по чл. 147, ал. 1 ЗДвП е било констатирано едва след отвеждането на подсъдимия в полицейското управление, поради което към момента на извършване на пътната проверка (осъществена няколко часа по-рано) той не е имал мотив да предлага наследващ се дар на контролните органи. Смята, че напълно са били игнорирани допуснатите от полицейските служители нарушения на Инструкция № 82123-479 от 20 октомври 2014 г. за реда и организацията за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение. Твърди, че обжалваното решение е постановено в нарушение на материалния закон, тъй като липсват доказателства деянието да е осъществено умишлено от подсъдимия. В тази връзка излага теза, че инкриминираната банкнота е попаднала в полицейския автомобил по невнимание след като подсъдимият е представил изисканите от полицаите документи. И в тази жалба е направено искане за отмяна на въззивното решение и за оправдаване на подсъдимия.

В съдебното заседание пред ВКС двамата упълномощени защитници по изложените вече съображения поддържат касационните жалби и отправените с тях искания.

Подсъдимият Н. Г. К. се присъединява към позицията на своите защитници. В последната си дума твърди, че е несправедливо осъден и моли делото да бъде върнато за ново разглеждане, при което обективната истина да бъде установена.

Представителят на Върховната касационна прокуратура счита касационните жалби за неоснователни и пледира за тяхното отхвърляне. Поддържа, че извършеният от въззивния съд доказателствен анализ е в съответствие с изискванията на процесуалния закон и не са налице твърдените от защитата процесуални нарушения. Счита, че при правилно установената фактология няма основание за приложение на чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК. Моли

въззивното решение да бъде оставено в сила.

Върховният касационен съд, в пределите на касационната проверка по чл. 347, ал. 1 от НПК, съобрази следното:

С присъда №79/12.11.2024 г. на ОС-Пловдив подсъдимият Н. Г. К. е признат за виновен в това, че на 06.02.2024 г. в гр. Сопот, област Пловдив дал подкуп – парична сума в размер на 50 лева, на длъжностни лица, заемащи отговорно служебно положение – младши полицейски инспектори в група „Териториална полиция“ на Сектор „Охранителна полиция“ към Районно управление – Карлово при ОД на МВР- Пловдив Г. Л. Л. и Н. С. С., за да не извършат действия по служба съгласно чл. 31, т. 1, пр. 1 от ЗМВР и чл. 186, ал. 1, вр. с чл. 185 ЗДвП, а именно да не му бъде наложена глоба с фиш за нарушение по чл. 147, ал. 1 ЗДвП, поради което и на основание чл. 304а, вр. с чл. 304, ал. 1 НК и чл. 54 НК е осъден на шест месеца лишаване от свобода, отложени с тригодишен изпитателен срок, както и на глоба в размер на петстотин лева.

На основание чл. 307а НК предметът на подкупа е отнет в полза на държавата.

С присъдата подсъдимият е осъден да заплати в полза на държавата разносните по делото.

Срещу тази присъда е подадена въззивна жалба от защитата, по повод на която в АС – Пловдив е образувано в.н.о.х.д. №229/2025 г. С решение № 160/04.11.2025 г. първоинстанционната присъда е изменена, като подсъдимият е оправдан по квалифициращия признак подкупът да е даден на лица, заемащи отговорно служебно положение. В останалите части първоинстанционната присъда е била потвърдена.

Въззивно решение в потвърдителната му осъдителна част е предмет на касационен контрол пред ВКС – първи по своя ред.

Жалбите срещу въззивното решение са подадени от надлежни страни, в законовия срок и срещу акт, подлежащ на разглеждане в производство по глава двадесет и трета от НПК. В този смисъл те са *процесуално допустими*.

Разгледани по същество тези жалби са *неоснователни* по следните съображения:

По доводите за допуснати от въззивния съд съществени нарушения на процесуалните правила

1. Неоснователно е оплакването на защитата, че въззивният съдебен акт е постановен при липса на мотиви.

Това, че въззивната инстанция е възприела фактическите констатации и правните изводи на първоинстанционния съд - по отношение на последните това е сторено частично - не обуславя извод за немотивираност на решението. Съгласно изискванията на чл. 339 НПК въззивният съд следва да посочи установените факти, доказателствата, въз основа на които ги приема, както и правните съображения за решението си. Контролираният съдебен акт отговаря на тези стандарти, тъй като съдържа самостоятелно изложение на релевантната фактическа обстановка, анализ на доказателствената съвкупност и правни съображения относно деянието. В мотивите са обсъдени направените от защитата възражения, включително относно мястото на извършване на деянието, доказателствената стойност на обясненията на подсъдимия, противоречията в показанията на полицейските служители от двете фази на производството и твърдените процесуални нарушения при извършване на проверката. Обстоятелството, че въззивният съд е достигнал до изводи, съвпадащи в значителна степен с тези на първата инстанция, не означава липса на собствена воля или механично преповтаряне на мотивите на първия съд, а е израз на съгласие с тях след извършена самостоятелна проверка в рамките на въззивната компетентност.

2. Защитата поддържа, че е налице несъответствие между посоченото в обвинителния акт място на престъплението (гр. Сопот) и доказателствата, сочещи, че това място е пътен възел между с. Анево и гр. Сопот, като смята, че при липса на изменение на обвинението по реда на чл. 287 НПК подсъдимият е следвало да бъде оправдан само заради това.

Този довод е несъстоятелен.

От данните по делото се установява, че проверката и предаването на сумата са осъществени в непосредствена близост до гр. Сопот – на пътен възел, обслужващ града. Това е посочено и в обстоятелствената част на обвинителния акт – л. 1, абзац 6 от него. Посочването на гр. Сопот като място на извършване индивидуализира достатъчно ясно деянието по време и пространство и не създава неяснота относно предмета на обвинението. Терминологичното различие в обозначаването на конкретната локация не е довело до ограничаване на процесуалните права на подсъдимия, който от самото начало е бил наясно с фактическите рамки на обвинението и е организирал защитата си именно спрямо тях.

Следва да се подчертае, че съгласно изискванията на чл. 246, ал. 2 НПК мястото на извършване на деянието следва да бъде посочено в обвинителния акт дотолкова, доколкото служи за индивидуализация на престъплението и за очертаване на предмета на доказване. Законът не изисква географска прецизност до степен на кадастрална или топографска детайлизация, когато това не е от значение за съставомерността. Достатъчно е мястото да бъде определено така, че да изключи съмнение относно конкретното събитие, за което се ангажира наказателната отговорност на подсъдимия.

В случая както в досъдебната, така и в съдебната фаза на процеса предметът на обвинението е бил един и същ – предаване на парична сума на

полицейски служители при извършвана пътна проверка в района на гр. Сопот на конкретна дата. Нито в обвинителния акт, нито в съдебните актове е въведена нова фактическа обстановка или различно по характер място на деянието, което да разширява или изменя рамките на обвинението. Изменение на обвинението по чл. 287 НПК е необходимо тогава, когато се променят съществено фактическите обстоятелства – например въвеждат се нови действия, ново време, различен обект или различна пострадала страна, които водят до изменение на предмета на доказване или до затруднение на защитата. В конкретния случай не е налице такава хипотеза. Разликата между „гр. Сопот“ и „пътен възел между с. Анево и гр. Сопот“ не представлява въвеждане на ново място в смисъл на различна административно-териториална единица, а уточняване на вече посочения район, без това да променя фактическата рамка на обвинението.

3. Неоснователно е и оплакването за нарушение на чл. 14 НПК и чл. 107, ал. 5 НПК.

Противно на поддържаното от защитата, въззивният съд е формирал вътрешното си убеждение при стриктно спазване на принципите на обективност, всестранност и пълнота при изследване на доказателствата.

Не може да бъде споделено твърдението, че контролираният съд е подходил избирателно към доказателствените източници, възприемайки безкритично показанията на свидетелите Г. Л. и Н. С. и отхвърляйки обясненията на подсъдимия. Оценката на доказателствата е суверенно правомощие на решаващата инстанция, като касационният съд упражнява контрол единствено относно спазването на процесуалните правила и недопускането на произвол при формиране на вътрешното убеждение. В случая не се установява въззивният съд да е нарушил тези стандарти. Той е изложил аргументи защо приема за достоверни показанията на двамата полицейски служители и защо не кредитира защитната версия на подсъдимия. Правилно е отчетена двойката природа на обясненията – като доказателствено средство и като средство за защита, което налага повишена критичност при преценката им. Въззивната инстанция е приела, че обясненията на подсъдимия остават изолирани и не намират опора в останалия доказателствен материал, докато показанията на свидетелите Л. и С. са вътрешно съгласувани, логически последователни и кореспондират с други обективни доказателствени източници.

Неоснователно е и възражението за неконстатирани от съда съществени противоречия между показанията на свидетелите, дадени в досъдебното и в съдебното производство. Разминаванията в показанията от двете фази на производството са факт, но те засягат второстепенни детайли, несвързани с главния факт на доказване – например била ли е отворена вратата на полицейския автомобил и липсващ или с просрочие е бил стикерът, удостоверяващ валидността на проверката на техническа изправност на колата. Основният разказ на свидетелите обаче относно предаването на паричната сума и причината, поради която е станало това, е константен.

Самата защита е поискала частично прочитане на показанията по реда на чл. 281 НПК, което допълнително показва, че не е налице цялостна и съществена несъвместимост между показанията на свидетелите пред разследващия полицаи и пред съда. Не е подценено от въззивния съд и това, че след прочитането им чрез процесуалната техника по чл. 281 НПК свидетелите са потвърдили първоначалните си показания, като са обяснили несъответствията с изминалия период от време и с рутинния характер на извършваните от тях проверки.

Въззивният съд е обосновал предпочитанието си към показанията на свидетелите Л. и С. и чрез съпоставянето им с обективните данни, съдържими в протокола за оглед и приложения към него фотоалбум – л. 6, л. 7 – 9 от д.п. Тези писмени данни имат важна доказателствена стойност, доколкото удостоверяват непосредствено възприети и фиксирани факти, констатирани при извършено следствено действие в кратък времеви интервал след инкриминираното събитие. От значение е и номиналната стойност на намерената и иззета по време на огледа банкнота – 50 лева. Тя напълно съвпада със сумата, за която полицейските служители последователно и непротиворечиво са заявили, че им е била предложена като дар, за да не изпълнят служебните си задължения. Липсват данни за наличие на други парични средства със сходни характеристики в автомобила, които биха могли да обусловят съмнение относно произхода на намерената банкнота. Съпадението в номинала не представлява изолиран факт, а е част от логически непрекъснатата верига от доказателства – констатирано нарушение, последвало предложение за „почерпка“, незабавно сигнализиране и извършване на оглед, при който се открива именно посочената сума на посоченото място.

4. По отношение на нарушението по чл. 147 ЗДвП съдът е приел за установено, че управляваното от подсъдимия моторно превозно средство не е преминало задължителен периодичен технически преглед. Този извод намира потвърждение както в показанията на полицейските служители, така и в издадената на името на подсъдимия глоба с фиш GT № 144203/06.02.2024 г. (вж. л. 19 от д.п.). Доводът на защитата, че отбелязването на час 22:08 във фиша означава, че именно тогава и за първи път е било установено административното нарушение, правилно е отхвърлен като несъстоятелен.

Този час не е тъждествен с момента на първото фактическо констатиране на нарушението, за което свидетелите Л. и С. дават еднопосочни показания. От разказаното от тях е видно, че още при извършване на пътната проверка чрез служебното мобилно устройство (РОСД) е била осъществена справка относно статуса на автомобила, при която е констатирана липсата на валиден периодичен технически преглед. Именно тази констатация е обусловила последващите действия на контролните органи и е предшествовала във времето предаването на паричната сума.

Назначената от първия съд техническа експертиза не опровергава този извод, както счита защитата. В експертното заключение вещото лице е посочило датата и часа на издаване на фиша въз основа на предоставената

негова разпечатка, но изрично е уточнило, включително при разпита си в съдебно заседание на 12.11.2024 г., че поради ограничения в достъпа не е извършило проверка на лог-файловете и историята на достъп до конкретното мобилно устройство РОСД с № МВР 133-07 на процесната дата. Следователно експертизата не съдържа данни, които да изключват възможността проверката да е била осъществена по-рано през същия ден.

При това положение въззивният съд обосновава е приел, че липсва доказателствена основа за защитната теза, според която административното нарушение е било установено едва в 22:08 часа в сградата на полицейското управление, поради което подсъдимият не е имал мотив да предлага подкуп при пътната проверка.

5. Защитата поддържа, че съставената на името на подсъдимия глоба с фиш имала доказателствената стойност на акт за установяване на административно нарушение (АУАН), поради което следвало да бъде възприета като официален удостоверителен документ относно времето и начина на констатиране на нарушението.

Този довод почива на неправомерно смесване на два различни по правна природа и процесуално значение института.

Актът за установяване на административно нарушение по смисъла на ЗАНН е процесуален документ, с който се поставя началото на административнонаказателното производство. Той има характер на официален удостоверителен документ относно констатираните от актосъставителя факти, възприети непосредствено от него, и по силата на чл. 189 от Закона за движение по пътищата се ползва с формална доказателствена сила до доказване на противното.

Глобата с фиш, уредена в специалния закон – чл. 186 от Закона за движението по пътищата, представлява опростена санкционна процедура, приложима при установяване на маловажни нарушения, при които не се съставя АУАН. Тя има характер на санкционен акт, издаван при съгласие на нарушителя или при хипотезите, предвидени в закона, и не изпълнява функцията на установителен процесуален акт, какъвто е АУАН. Следователно глобата с фиш не се ползва с присъщата на акта по ЗАНН презумптивна доказателствена сила относно всички релевантни факти, още по-малко относно времевата последователност на действията на контролните органи.

6. Защитата твърди, че полицейските служители са допуснали нарушения на Инструкция № 81213 от 20.10.2014 г. за реда и организацията на осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение и счита, че компрометира всички техни действия, имащи отношение към престъплението по чл. 304 НК.

Този довод е бил релевиран и пред предходните инстанции и с основание е бил счетен за несъстоятелен.

Инструкцията регламентира вътрешнослужебния ред за осъществяване

на контрола по пътното движение – начина на спиране на МПС, извършване на проверки, използване на технически средства, документиране на констатирани нарушения и др. Тя урежда организацията на служебната дейност на полицейските органи и има характер на вътрешноведомствен акт. Дори да се приеме, че при конкретната проверка са били допуснати отклонения от предписанията на инструкцията, това обстоятелство не засяга по никакъв начин съставомерността на престъплението по чл. 304, ал. 1 НК. Обективните признаци на подкупа се изразяват в даване или предлагане на неследващ се дар на длъжностно лице, за да извърши или да не извърши действие по служба. Законосъобразността на самата проверка не е елемент от фактическия състав на престъплението. Нарушенията на вътрешнослужебни правила могат да обусловят дисциплинарна отговорност на съответните служители – върху това е акцентирала и въззивната инстанция, но те не дерогират задължението им да изпълняват служебните си функции и не легитимират опит за тяхното корумпиране. Приемането на противното би означавало всяко твърдяно нарушение при контролна дейност да служи като основание за изключване на наказателната отговорност на проверяваното лице - извод, несъвместим с целите на наказателния закон.

По доводите за нарушение на материалния закон

При обосновката на този касационен повод защитата твърди, че деянието е субективно несъставомерно, тъй като банкнотата от 50 лева е попаднала в полицейския автомобил случайно при подаване на документите от подсъдимия.

Този довод също е неоснователен.

Съгласно последователните и взаимно допълващи се показания на свидетелите Л. и С., пускането на банкнотата в служебния автомобил е било съпроводено от изречен от подсъдимия словесен израз: „Това е да се почерпите“. Този израз има ясно езиково съдържание, което в контекста на конкретната ситуация недвусмислено обективира намерение за предоставяне на парична сума с цел благоприятно третиране. Той изключва хипотезата на случайно изпускане или неволно попадане на банкнотата в полицейския автомобил. Обективното действие и словесното му съпътстване образуват единен поведенчески акт, от който по категоричен начин се извежда пряк умисъл – съзнание за общественоопасния характер на деянието и целенасочено желание да се повлияе върху служебното поведение на длъжностните лица. Ето защо правилно е било сметено, че деянието е извършено и от субективна страна.

След като констатира, че не са налице касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК и липсват основания за служебна намеса при проверка на обжалвания акт касационният съд прецени, че той следва да бъде оставен в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 160/04.11.2025 г., постановено по в.н.о.х.д. № 229/2025 г. по описа на Апелативен съд – Пловдив.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____